

МИЛУНИКА МИТРОВИЋ

ЗАБОРАВЉЕНИ ЗНАЦИ

ЗАБОРАВЉЕНИ ЗНАЦИ

Ову податну површ испред себе као скраму на млеку
ријеш невидљивим кљуном утискујући слова журна
Као да најзад ћеш усидрити своје речи у свет
привијаш се уз подводни гребен пун мрачних пећина

Мада у ствари плуташ око себе као замишљене осе
док море около љеска бескрај обећавајућим смислом
а сунце смешка се понад сваког суноврата и нестанка
И то врати самопоуздање у читање или писање
стално ткање од нечег до ничег и обрнуто
док пратиш прелет чуна од бити до небити

Од даха до даха
јесте а није тај исти преплет високо ризичан
Пад у невиност која не утиче на своје подводне струје
и страх од разора надземних дејстава

Ипак неко штити све то као мутна вода голоотињу гребена
што разложно крије дупло дно пакла рајева ближњих
осетиш ако се притајиш уз хладно сидро и држиш чврсто за катарку
И гледаш на хоризонту како израња ново зрневље ртова

Зелена вечност обала изгреје као реалност многожуђене Итаке
у таласању гласова који не могу тачно рећи шта такне даљина
а шта зачињу или довршавају нам утиснути знаци
Смирен у слутњи да мимо света речи хрлиле с ону страну
вејући за самим собом неку течну светлост пуну тмине

ЧУЋЕЊЕ

Признајем себи како се све више чудим
уместо да обрнуто иде с годинама
искуство просто порађа одговоре
Затвара многа питања
Али моје чуђење не одустаје
залеће се у несумњиву очитост нужности
упорно и наивно као мушица на слатко
надноси преко ивице амбиса над вечно зјапеће
Зашто

Чуди ме и сва властита прошлост
они кратки дани среће у очајима дубоким
привезани уз обичан путни пртљаг
Живот задати мање уверљив од прочитаних књига
виђених филмова и лица љубави
Нарочито чуди свет који може бити магично чаровит
а безнадежно замршен и суров какав јесте
Узнемирујуће незамислив који ће бити

Али највише збуњује јасан наговештај
оних простора сећања кроз које ћу мирно
пролазити равнодушна и застати каткад
у мутном часу пробада срца или несвестице
Заобићи потом пажљиво властите снове
као црвоточне пањеве да се не саплетем
А знам већ да ћу у шетњама кроз баште пепела
одбројавати своје кораке мртва хладна попут гробља
Незаинтересована као библиографска одредница
Без уздаха једино се чудећи како се ничем више не чудим
Ничему сем овим речима

ПРЕД САН

Нема усамљености
све док на празној позорници играш сам са собом
улоге оних ликова који ти недостају

Увек пред сан ти покрети уверљивије живну
осветљени стидљиво пламичком ноћне лампе
попут заставице пободене у лепљиви муљ заборав
Ту надохват узглавља и руке снохватице
где расте изобиље чудовишних сенки
игра се напето заплиће и неометано траје дуго

Све док не згасну ти свети неважни тренуци
пред којима ево још само грчи се свећица ломна
на ветру и кад се позорница сна испразни
Ни када заморени глумац и његови ликови заједно
оду на починак или некуда испијајући пиће жедне ноћи
а сневачу не избледе њени трагови боје крви и мртвих сенки